

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 lipca 2019 r.,
zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. oddala zażalenie,

2. przyznaje adwokatowi O. J.O. (O.) Kancelaria Adwokacka w W. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o kwotę należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz wnioskodawczynie w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 maja 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), odrzucił wniesioną przez S. K. (wnioskodawczynie) w dniu 27 października 2016 r. skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2013 r., III AUa (...), a także

wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2015 r., II UK 377/14 (LEX nr 2288936). W uzasadnieniu skargi wnioskodawczyni powołała się na nieważność postępowania, już przed organem rentowym, która ostatecznie doprowadziła do błędnego obliczenia wysokości emerytury i niezasadnego wstrzymania renty rodzinnej. Jednocześnie orzekające w sprawie sądy nie wypełniły swej konstytucyjnej roli, dopuszczając się wadliwego ustalenia stanu faktycznego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wniesiona skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu z mocy art. 410 § 1 k.p.c. nie została bowiem oparta na ustawowych podstawach wymienionych w art. 401, 401¹ i art. 403 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik skarżącej, zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 120 k.p.c. w związku z art. 117 § 1, § 2 oraz § 5 k.p.c. poprzez „zwolnienie przez Sąd Apelacyjny r.pr. J. M. J. z obowiązku pełnienia funkcji pełnomocnika z urzędu skarżącej (...) pomimo obiektywnie nasuwającej się potrzeby reprezentacji skarżącej przez pełnomocnika profesjonalnego, dostrzeżonej przez Sąd Apelacyjny na wcześniejszym etapie postępowania, co skutkowało ograniczeniem skarżącej możliwości skutecznej obrony jej interesów i praw przed Sądem Apelacyjnym w (...)”, art. 410 w związku z art. 401 ust. 2 k.p.c. poprzez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania, co stanowi pozbawienie skarżącej możliwości działania w procesie, oraz art. 50 § 1 i § 2 k.p.c. w związku z art. 52 k.p.c. poprzez „rozpoznanie sprawy i wydanie skarżonego postanowienia przez skład orzekający, w którym zasiadali sędziowie, co do których skarżąca, jak wynika z treści jej kolejnych pism, wnosiła wnioski o wyłączenie od orzekania w jej sprawie - a które to wnioski nie zostały merytorycznie rozpoznane przed wydaniem skarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi”. Pełnomocnik wniósł o „uchylenie skarżonego postanowienia (...) w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do dalszego procedowania” oraz orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego z urzędu wg. norm przepisanych, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako nieuzasadnione podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Najwyższego podniesione w nim zarzuty naruszenia prawa procesowego - art. 120 k.p.c. w związku z art. 117 § 1, § 2 oraz § 5 k.p.c., nie znajdują potwierdzenia skoro w piśmie procesowym złożonym przez skarżącą w dniu 28 lipca 2017 r. jako „wniosek procesowy powódki” skarżąca wskazała – „moja wolą jest by Pani mec. J. M. J. przestała być moim pełnomocnikiem z urzędu. Ponadto oświadczam, że nie chcę być reprezentowana przez żadnego innego pełnomocnika z urzędu” (k. 94 akt). Wobec powyższego, zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2017 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny potraktował pismo skarżącej jako wypowiedzenie pełnomocnictwa pełnomocnikowi z urzędu, radcy prawnemu J. M. J. zgodnie z art. 118 k.p.c. w związku z art. 94 § 1 k.p.c.

Za niezasadne należy uznać także podnoszone w zażaleniu naruszenie art. 410 w związku z art. 401 ust. 2 k.p.c., skoro pełnomocnik skarżącej powyższego zarzutu w żaden sposób nie uzasadnił, trudno też odszukać jakiegokolwiek argumenty w tym zakresie w uzasadnieniu złożonego zażalenia. Zarzut ten jest nadto, w ocenie Sądu Najwyższego, o tyle niezrozumiały, że jak wynika z akt sprawy skarżąca brała czynny udział na każdym etapie postępowania, złożyła szereg pism procesowych, a obecnie reprezentujący ją pełnomocnik, jest już drugim wyznaczonym przez Sąd Apelacyjny pełnomocnikiem z urzędu.

Natomiast w zakresie zarzutów naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 50 § 1 i § 2 k.p.c. w związku z art. 52 k.p.c., należy zauważyć że zarzuty pod adresem organu rentowego, Sądu Apelacyjnego oraz pracowników tych instytucji, wywiodła skarżąca w piśmie z dnia 18 stycznia 2018 r. wskazując ogólnikowo, iż „wszystkie orzeczenia S.O. i S.A. są obarczone fałszem intelektualnym”, sądy działały w złej woli (...). Pełnomocnik skarżącej wskazał także na wcześniejsze pismo skarżącej z dnia 15 września 2017 r., w którym „skarżąca wskazała na brak bezstronności Sądu Apelacyjnego, w tym sędziów w nim orzekających, oraz wskazała na prowadzoną w Sądzie Apelacyjnym w (...) działalność przestępczą wpływającą negatywnie na postępowanie i naruszające jej gwarantowane konstytucyjnie prawo do sądu”, a zwłaszcza zarzutów zawartych w piśmie z dnia 28 lipca 2017 r., w którym „obszernie odniosła się po raz kolejny bardzo krytycznie do działań całości Sądu Apelacyjnego, wnosząc, jak wynika z treści uzasadnienia jej pisma, o wyłączenie całości Sądu Apelacyjnego”.

Wobec powyższych zarzutów, należy przypomnieć, że formalnie wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów danego sądu jest w istocie równoznaczny z wnioskiem o wyłączenie sądu. Wyłączenie sądu miałoby więc miejsce wówczas, gdyby między jedną stroną lub jej przedstawicielem a wszystkimi sędziami danego sądu zachodził stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać wątpliwości co do bezstronności każdego z nich. Żądając wyłączenia sędziego, strona musi wskazać imiennie, kogo wniosek dotyczy i ma podać okoliczności uprawdopodobniające przyczyny wyłączenia (art. 50 § 1 k.p.c.). W tym zakresie jednak skarżąca w pismach procesowych stawiała sędziom zarzuty, które nie zostały w jakikolwiek sposób uprawdopodobnione. Niezadowolenie z rozstrzygnięcia innych spraw, jak i sprawy obecnie rozpatrywanej samo w sobie nie uzasadnia wniosku o wyłączenie sędziów, a przede wszystkim nie uprawnia do posądzania ich o niegodną zależność i stronniczość.

Wszystko to należycie ocenił Sąd Apelacyjny, stąd zarzuty zażalenia nie są trafne.

Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 15 ust. 2 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).